

Sygn. akt IV CSK 553/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z wniosku J. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.
przy uczestnictwie Gminy Miasta G. i Skarbu Państwa - Wojewody [...]

o stwierdzenie zasiedzenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 marca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 12 marca 2014 r., sygn. akt XVI Ca [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od wnioskodawcy na rzecz Gminy Miasta G. i na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwoty po 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni – J. – Spółka z o.o. złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 12 marca 2014 r., w którym oddalono wniosek wnioskodawczyni o zasiedzenie nieruchomości, położonej w G. przy ul. J. [...]. Postanowienie to wydano w wyniku apelacji wniesionej przez tę wnioskodawczynię od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 7 sierpnia 2013 r.

W skardze kasacyjnej wskazano na naruszenie przepisów postępowania cywilnego (pkt 2 skargi) i przepisów prawa materialnego (pkt 1 skargi). Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca stwierdziła, że istnieje potrzeba wyjaśnienia zagadnień prawnych wskazanych w pkt 1a, b skargi, a także istnieje potrzeba wykładni art. 128 § 1 i § 2 k.c. (pkt 2c skargi). Zdaniem skarżącej, skarga jest też oczywiście uzasadniona (pkt 3 skargi).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, treść skargi kasacyjnej i zawartą w niej prawną motywację wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz odpowiedzi uczestników postępowania (k. 618 i n. oraz k. 628 i n. akt sprawy), Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie o zasiedzenie nie pojawiły się – wbrew stanowisku strony skarżącej – przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Nie było potrzeby wyjaśniania sformułowanych przez wnioskodawcę zagadnień prawnych ujętych w pkt 1 skargi i dokonywania wykładni art. 128 k.c. w brzmieniu do dnia 1 lutego 1989 r. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wyjaśniano prawny sens art. 128 k.c. przed jego zmianą w dniu 1 lutego 1989 r. i po tej zmianie. Przedsiębiorstwo państwowe nie mogło do dnia 1 lutego 1989 r. być samoistnym posiadaczem mienia, którym zarządzało, posiadaczem samoistnym pozostawał właściciel – Skarb Państwa. Przedsiębiorstwo państwowe mogło zatem mieć jedynie status dzierżyciela tego mienia (art. 338 k.c.). Ponadto z ustaleń obu Sądów *meriti* wynika, że P. [...] „C.” w G. nie było samoistnym posiadaczem nieruchomości objętej wnioskiem (s. 1 i 2 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Jeżeli wnioskodawca powołuje się na regułę wyrażoną w art. 176 § 1 k.c. i domaga się zaliczenia posiadania poprzednika prawnego, a z ustaleń Sądów *meriti* wynika, że nieruchomość objęta wnioskiem

o zasiedzenie nie wchodziła w skład nabywanego przedsiębiorstwa (s. 12 uzasadnienia), to nie sposób twierdzić, że mogła nastąpić odpowiednia ciągłość posiadania poprzedniego i obecnego posiadacza.

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.) i rozstrzygnął o kosztach postępowania kasacyjnego (art. 98 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c., art. 520 § 3 k.p.c.).